

A carvedilol, ivabradin, és a kombinációjuk hatása a szívelégtelen betegek terhelhetőségére: a CARVIVA HF-vizsgálat

Forrás: M. Volterrani et al. Effect of Carvedilol, Ivabradine or their combination on exercise capacity in patients with Heart Failure (the CARVIVA HF trial). International Journal of Cardiology 151 (2011) 218–224

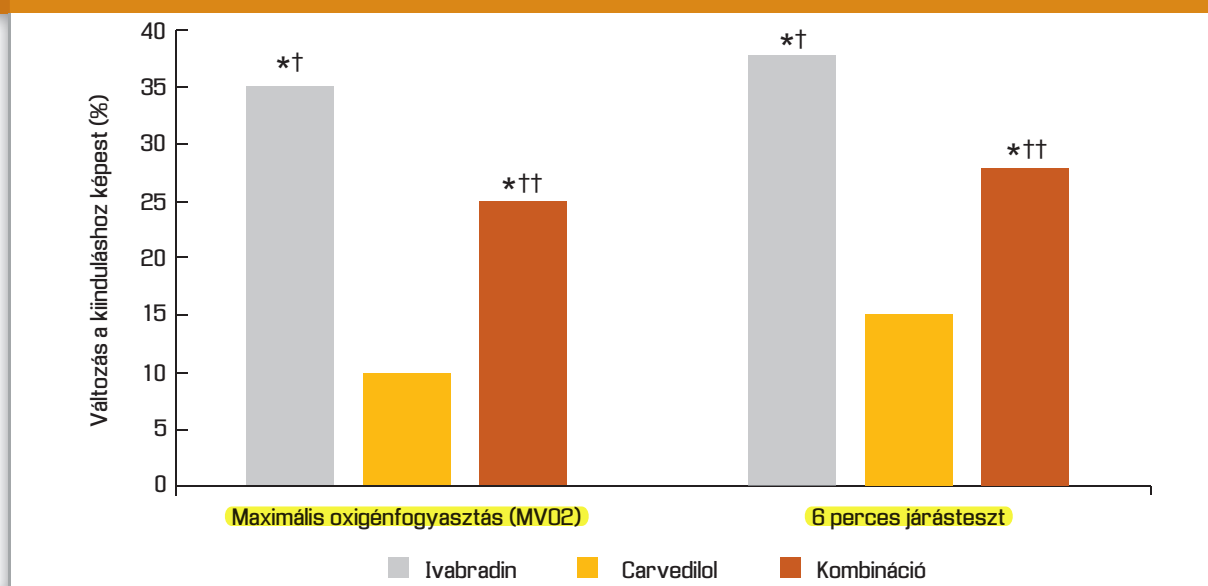
ACARVIVA HF-vizsgálat eredményei szerint az ivabradin, monoterápiában, vagy carvedilollal kombinációban hatékonyabban javítja a szívelégtelen betegek terhelhetőségét és életminőségét, mint a carvedilol monoterápia.

A szívelégtelenség (SZE) jelentős terhelést jelent az egészségügyi ellátórendszernek minden országban a betegek szignifikáns funkcionális károsodása, és romló életminősége miatt. **Annak ellenére, hogy a β -blokkoló kezelés javítja a betegek prognózisát, a klinikai gyakorlatban ezek a szerek alulalkalmazottak, és viszonylag ritkán szedik a betegek abban a dózisban, amely bizonyítottan csökkenti a végponti események kockázatát. Továbbá, a β -blokkolók kedvező hatása a kemény végpontokra nem tükröződik a terhelhetőség, valamint az életminőség javulásában.** Jól ismert, hogy SZE-ben gyakran magas a nyugalmi szívfrekvencia

(SZF), ami a végponti események emelkedett kockázatával társul. Ebben a kontextusban a β -blokkolók prognózist javító hatása az SZF csökkentő hatásukkal áll összefüggésben. A nyugalmi SZF csökkentése az If-gátló ivabradinnal javítja az eseménymentes túlélést SZE-ben, mind monoterápiában, mind β -blokkolókkal kombinációban. Továbbá, azt is vizsgálati eredmények igazolták, hogy stabil ISZB-ben az ivabradin és a β -blokkolók kombinációja hatékonyabban javítja a betegek terhelhetőségét, mint a β -blokkolók önmagukban. A szerzők egy nyílt, randomizált, vak vizsgálatot végeztek a carvedilollal, ivabradinnal, és a két szer kombinációjával elért SZF csökkentésnek a terhelhetőségre gyakorolt hatásának a felmérésére, ACE-gátló maximális dózissal szedő SZE betegek esetén.

A run-in periódust követően a betegeket 3 csoportba randomizálták. Az első csoportban a betegek napi 2x25 mg maximális dózissal feltitrált carvedilolt, a második csoportban

1. ÁBRA: Az ivabradin, carvedilol, és a kombinációjuk hatása a terhelhetőségre (csúcs-oxigén-fogyasztás [MV02], és 6 perces járateszt)

napi 2x7,5 mg maximális dózissal feltrált ivabradint, a harmadik csoportban 2x12,5/5 mg maximális dózissal feltrált carvedilol/ivabradin kezelést kaptak. A vizsgálati gyógyszer maximális dózissal több beteg érte el az ivabradin csoportban, mint a carvedilol, vagy a carvedilol/ivabradin csoportban ($p < 0,01$ ivabradin vs. carvedilol). A nyugalmi SZF mindhárom csoportban csökkent, de a legnagyobb mértékben a kombinált terápiát kapó karon. A 6 perces járási távolság, és a terhelés ideje az MVO₂ teszt során szignifikánsan javult az ivabradin, és a kombinációs csoportban ($p < 0,01$ a kiindulási értékhez képest mindkét csoportban), akárcsak a csúcs VO₂ és VAT ($p < 0,01$ az ivabradin, és $p < 0,03$ a kombinációs csoportban vs. carvedilol) (1. ábra).

A carvedilol csoportban ezen paraméterek esetén nem észleltek szignifikáns változást. **A betegek NYHA osztályozás szerinti súlyossága szignifikánsan jobban javult az ivabradin, és a kombinációs csoportban, összehasonlítva carvedilollal. Az ivabradin, vagy kombinációs kezelést kapó betegeknek szignifikánsan javult az életminősége (ivabradin: $p < 0,01$; kombináció: $p < 0,02$ vs. kiindulási állapot). A carvedilol csoportban a betegek életminősége nem változott.**

A vizsgálat eredményei igazolták, hogy az ivabradin, monoterápiában, vagy carvedilollal kombinációban hatékonyabban javítja a terhelhetőséget, és az életminőséget ACE-gátló ajánlott dózissal kapó SZE betegek esetén. **A vizsgálat azt is igazolta, hogy az ivabradin alapú terápián levő betegek esetén nagyobb valószínűséggel lehet elérni a szerek céldózisát, mint a csak carvedilolt kapó betegeknél.**

Jól ismert, hogy az emelkedett nyugalmi SZF magasabb ösztörtalálással, és a kardiovaszkuláris (CV) események magasabb kockázatával társul mind koronáriabetegségben szenvedő, mind SZE betegek esetén. Bár úgy vélik, hogy az emelkedett kockázat a 70 ütés/perc feletti nyugalmi SZF-fel társul, mind populációs, mind intervenciós vizsgálatok eredményei azt sugallják, hogy a szívfrekvenciát egy folyamatos változónak kell tekinteni, és a célfrekvencia fontos az SZF-csökkentő szerekkel végzett kezelés előnyös hatásainak a meghatározásában. A SHIFT-vizsgálat eredményei szerint például, az ivabradin azoknál a betegeknél eredményezte a legjobb eseménymentes túlélést, akiknek a nyugalmi szívfrekvenciája a kezelés hatására 60 ütés/perc alá csökkent. Korábbi metaanalízisek is azt sugallták, hogy a β -blokkolók hosszú távú kedvező hatása is azokban a vizsgálatokban volt a legnagyobb, ahol nagyobb mértékű SZF csökkenést értek el. A jelenlegi álláspont szerint, specifikus irányelvek hiányában **a szakértők által általánosan elfogadott vélemény, hogy ISZB, vagy SZE esetén a nyugalmi szívfrekvencia célértéke 55-60 ütés/perc.**

Az SZF csökkentésének fontossága ISZB-ben akkor vált nyilvánvalóvá, amikor a β -blokkolókat és a nem dihidropiridin Ca-antagonistákat összehasonlító vizsgálatokban azt találták, hogy a célfrekvencia elérése a terhelés okozta myocardium ischaemia csökkenésével társult. Korábban az emelkedett nyugalmi szívfrekvenciát kompenzatorikus mechanizmusnak tartották SZE-ben. Mindazonáltal, miután bebizonyosodott, hogy az emelkedett SZF magasabb eseményrátaival társul, a terápiás stratégiákba bekerült az SZF csökkentése β -blokkolókkal. Másfelől, a β -blokkolókat gyakran szuboptimális dózisban alkalmazzák SZE-ben, a vérnyomás-csökkentő hatásuk, és az SZE betegek hemodinamikai instabilitása miatt. Továbbá, a prognosztikailag előnyös hatásuk miatt a β -blokkolókat gyakran azelőtt bevezetik a terápiába, mielőtt az ACE-gátlókat megfelelően feltrálták volna. Ugyanakkor a CIBIS III vizsgálat kimutatta, hogy a β -blokkoló bevezetése az ACE-gátlás optimalizálása előtt az SZE miatti hospitalizáció kockázatának az emelkedésével társul. Ezért szükség van olyan terápiás stratégiák bevezetésére, amelyekkel optimalizálható mind az ACE-gátlás, mind az SZF csökkentése. Ez a vizsgálat éppen ezt célozza meg, és igazolja, hogy β -blokkad nélküli ACE-gátló kezelést kapó, vagy β -blokkoló kezelés mellett nem megfelelő ACE-gátlásban részesülő betegek esetén az ivabradin, önmagában, vagy carvedilollal kombinációban jobban javítja a betegek terhelhetőségét, és életminőségét, mint önmagában a carvedilol. A β -blokkoló kezelés leállításával kapcsolatos aggályokat illetően SZE betegek esetén, ebben a vizsgálatban csak arra az időre függesztették fel a β -blokkoló kezelést, amíg az ACE-gátló kezelést optimalizálták. Ismert, hogy az ACE-gátlók modulálják a szimpatikus tónust, és valóban, a szerzők azt találták, hogy a β -blokkoló kezelés leépítése, és az ACE gátló kezelés feltráltása nem járt az SZF szignifikáns emelkedésével, a terhelhetőség vagy az SZE romlásával, ami azt sugallja, hogy ez a terápiás stratégia biztonságosan alkalmazható stabil SZE betegek esetén.

A vizsgálat eredményei összhangban vannak azokkal a korábbi megfigyelésekkel, amelyek szerint a β -blokkolók nem javítják a SZE betegek terhelhetőségét. Amint arról *Olsson és munkatársai* beszámoltak, 20 β -blokkolóval végzett összehasonlító vizsgálatból mindössze 3 esetén javult a 6 perces járásteszt eredménye.

Ez az első vizsgálat, amelyben az ivabradin, és egy β -blokkoló hatékonyságát hasonlítják össze a terhelhetőségre, és az életminőségre. Az eredmények arra is utalhatnak, hogy **az ivabradin kedvezőbb hatása a terhelhetőségre nemcsak az SZF csökkentésének tulajdonítható, hanem az ivabradinnak a vázizomzat teljesítményére gyakorolt,**

carvedilolétől eltérő hatásának is. Korábbi vizsgálatok igazolták, hogy a β -blokkolók károsítják a terhelés alatt fellépő, alfa-adrenerg hatás által mediált dilatációt. Ezzel szemben az ivabradin megőrzi a terhelésre jelentkező vasodilatációt, és javítja a véráramlást. Az ivabradin és a carvedilol eltérő hatása a terhelhetőségre tehát valószínűsíthetően az izomzat jobb vérellátásának köszönhető ivabradin mellett. Ezek az adatok összhangban vannak egy friss beszámoló eredményeivel, amelyben az ivabradin és bisoprolol kombinációja koronáriabetegség esetén hatékonyabban javítja a terhelhetőséget, mint a bisoprolol dózisának a megkétszerezése.

Az életminőség egy fontos kimeneteli végpont olyan rokantságot okozó krónikus betegségek esetén, mint a szív-elégtelenség. Az életminőség javulása ivabradin kezelés mellett, összehasonlítva a carvedilollal valószínűsíthetően a terhelhetőség javulásának, a β -blokkoló kezelés okozta

asthenia csökkenésének, valamint a β -blokkolóknak a hantagatra gyakorolt ismertén negatív hatásának a csökkentésének köszönhető.

Ez az első vizsgálat, amelyben olyan kezelési stratégiákat hasonlítanak össze, amelyek hatékonyan javítják a túlélést SZE betegek esetén. A beválasztási kritériumok szélesek voltak, ami azt jelenti, hogy az eredmények kiterjeszhetőek az átlagos SZE betegpopulációra. A szerzők véleménye szerint az ivabradin és β -blokkoló kombinációja alkalmazható azoknál a betegeknél, akik a két szert monoterápiában tolerálják, azoknál a betegeknél, akik az ACE-gátló kezelés optimalizálása után nem tolerálják az optimális dóziszú β -blokkoló kezelést, vagy az ellenjavallt.

Összefoglalva, ez a vizsgálat igazolja, hogy az ivabradin, önmagában, vagy carvedilollal kombinációban hatékonyan javítja a terhelhetőséget és az életminőséget optimalizált dóziszú ACE-gátló kezelést kapó SZE betegek esetén.